

ภาคต้น : เจ้าสาวกล้วยฝน

บทนำ

A Tale from Two Hearts

หิม: อุบัติพิภพหนาว

เก็บเกี่ยวทุกความรู้สึกดี... หนุ่มโสดที่อยากออกเดทด้วย
มีให้กันในวันวาเลนไทน์ มากที่สุดเมื่อปีก่อนเป็นฝ่ายเล่า
ใต้ผืนฟ้าหนาว... ต้นกล้า ให้ฟังด้วยน้ำเสียงเบี๋ยมด้วยความ
แห่งความรักของนักธุรกิจหนุ่ม สุขสันต์ ขณะที่คุณเจอได้แต่ยิ้มเขิน
กับสาวน้อยหน้าใสได้แตกหน่อ ปล่อยให้คู่หมั้นเล่าเรื่องรักหวานๆ
ผลิบงอกงามขึ้น... ที่ยิ่งฟังที่มงาน Sweet Secrets
เริ่มต้นจากเป็นเพื่อนพี่ชาย ต่างตำร้อนผ่าๆ กันเป็นทิวแถว
ของฝ่ายหญิง คุณภาสที่สาวน้อย 'ผมประทับใจเจ๊ตั้งแต่
สาวใหญ่โหวตให้เป็นหนึ่งในห้า ครั้งแรกที่ได้เจอ... จะเรียกว่ารัก

แรกเห็นก็ว่าได้ วันนั้นเจนนากับ
ญาติอีกคน มาตามหาเพื่อนในกลุ่ม
คนหนึ่ง ต้องขอบคุณพวกเขา เรา
ถึงได้เจอกัน ไม่นานพวกเราก็คลาด
กันไปมาอยู่ตลอด ทั้งที่ผมก็เป็น
เพื่อนสนิทกับจีน พี่ชายของเจน

Love at first sight
เพลงฤทธิ์...งานนี้นักธุรกิจหนุ่ม
รีบเดินหน้าทำคะแนนพิชิตใจ
สาวสวยทันที ใช้ความคุ้นเคยกับ
เพื่อนรักอย่างคุณจีน จิรัฐเป็น
ไบเบิ้ลทางเข้านอกออกในจน
ผู้ใหญ่ของบ้านยอมเปิดไฟเขียว
แต่คุณเจนไม่ได้ตกลงเซย์เยส
ง่ายๆ ตัดสินใจบินมาเรียนต่อไกล
อีกซีกโลก รวบรวมจะให้ระยะทาง
เป็นเครื่องพิสูจน์ใจของกันและกัน

มีหรือที่คุณภาสจะยอมแพ้
โลกกว้างฟ้าคนละฟากก็หัด
แคบได้ด้วยเสียงโทรศัพท์ที่ตั้ง
ไม่ขาดสาย ดุจจะยืนยันความรัก
มันคงที่ฝ่ายชายมีให้ แถมยังได้

กามเทพช่วยร้อยใจให้แนบแน่น
ขึ้นอีก ไม่ใช่ใครที่ไหน...คุณตรี
ธยาน์น้องสาวคนสวยของคุณภาส
นั่นเอง แต่ตอนแรกต่างฝ่ายต่าง
ไม่รู้ด้วยเพราะ...

...เชื่อว่าใครที่ได้อ่านเรื่องราว
ความรักโรแมนติคมาจนถึง
บรรทัดนี้คงได้เห็นความรักความ
ทุ่มเทที่คุณภาสมีให้คุณเจนจน
ตาร้อนผ่าวเป็นทิวแถว (อย่างที่
ทีมงานสาวๆ ของเราเป็นและ
นั่งละเมอเพื่อพอกหาเจ้าชายผู้
สมบูรณ์แบบอย่างคุณภาสกัน
แถมยังต้องไล่มัดที่ไต่ยุบยับขึ้น
ตัวอักษรกันให้วุ่น)

เรื่องราวความรักของทั้งสอง
ฝ่าฟันบททดสอบของสายลมหนาว
ใต้ฟ้าแดนไกล จนมาถึง...
วันสำคัญแห่งความรัก Sweet
Secrets ขอแสดงความยินดีกับ
คู่รักที่จะจูบมือเข้าสู่งานวิวาห์
ปลายเดือนมีนาคมนี้ด้วยนะคะ

บทที่ 1

สาว ๆ ที่ได้เปิดอ่านสื่อบุพิเศษของนิตยสาร Sweet Secrets ฉบับรับวาเลนไทน์ที่เพิ่งวางแผงไปเมื่อวานคงใจลั่นไหวไม่น้อยไปกับภาพนักธุรกิจหนุ่มรูปร่างสูงผิวขาวสะอาดตาผู้มีดวงตาคมกริบ มองมาที่แล้วเหมือนจะขโมยหัวใจกันไปได้ โดยเฉพาะเมื่อเจ้าตัวมาในลุคสมาร์ทแคชวลดูอบอุ่นมั่นคงพร้อมปกป้องหญิงสาวข้างกายของเขา ขณะเดียวกันสายตาริชยาก็คงเหมยงสาวน้อยหน้าใสในชุดเดรสสีเซอรี ผู้แย้มริมฝีปากบางเคลือบสีชมพูอมพีชหวานเป็นรอยยิ้มกว้างส่งให้ดวงตาเรียวเล็กที่มีรอยขีดจางๆ ยิ่งยิบยิบน่ารัก ทอประกายแห่งความสุขฉายโชน

แต่ใครจะรู้ว่า...ผู้ตกเป็นข่าวทำให้ผู้หญิงครึ่งค่อนประเทศอิจฉากำลังอยู่ในอารมณ์บูดถึงขีดสุดในขณะนี้! เมื่อกำแพงมาลัยแน่นราวกับคิดว่ามันเป็น 'คอ' ชายหนุ่มที่ตกเป็นข่าวสวีตหวานกันอยู่

จำได้ว่าวันนั้นเจอกับภาสไปงานเปิดตัวนาฬิกาแบรนต์อะไรสักแบรนต์ ก่อนจะโดนจู่โจมด้วยการขอสัมภาษณ์จากนิตยสารฉบับที่ว่าเธอคงปฏิเสธไปแล้วถ้าหากว่าแฟนหนุ่มจะไม่กระซิบกระซาบขอเพราะ

บรรณาธิการเล่มเป็นพี่สาวของหนึ่งในเพื่อนสนิทเขาพอดี ฟังคำถาม เห็นประกายตาวิบวับข้างฝืนของนักสัมภาษณ์มือใหม่ไฟแรง แทบจะเห็นดอกกุหลาบสีแดงแจ๋รักโอดตั่งเป็นแบ็กกราวนด์ เจนก็ขลุ่ยได้แต่โอบยหน้าทีเล่าเรื่องรักให้อีกฝ่ายไป ก่อนจะรู้ว่าเดี๋ยวเดี๋ยวพลาดไปเสียแล้ว เพราะให้ตายเถอะผู้ชายคนนี้ช่างคุยป่าวประกาศเรื่องรักได้ไม่ขัดเขิน ยิงดีที่ไม่เล่าหมดเปลือกกว่าในยามที่หมั่นไส้เธอ จะเรียกเขาลับหลัง (บางทีก็ต่อหน้า) ว่า ‘หมาป่า’ แล้วชื่อเล่นที่เขา รวมทั้งเพื่อนฝูงในอังกฤษหลายคนเรียกล้อเธอคือ ‘เบ็ดเจน’ (คราวนี้ได้ตอกย้ำความซี้แหรของเธอออกสื่อขจรขจายทั่วประเทศแน่!)

อ๊วย สาวๆ ที่สัมภาษณ์รวมทั้งแฟนคลับของเขาไม่รู้หรือว่าการเจอกันครั้งแรก รวมทั้งเรื่องราวรักต่อจากนั้นหาได้เป็นไปอย่างต้องมนตร์โรแมนติคแต่ประการใด

ในวันนั้น...เจนไปเป็นเพื่อนแจ้เมย์ มริสา ญาติสาวสุดเบ๊ยวที่ ต้องการเคลียร์กับแฟนหนุ่มที่รื้ออ่านนอกใจตนไปมีก็ัก ด้วยความที่ฝ่ายนั้นไปปริศนาไว้ว่าเป็นผู้ชายที่ ‘หล่อดูดีมีชาติตระกูลที่สุด’ ในบรรดาชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งในร้านอาหาร เจนจึงเข้าใจผิดที่กักว่าภาสคือผู้ชายตัวร้ายคนนั้น ช่วยยื้อยุดไม่ให้เขาลุกหนีไปไหนระหว่างที่แจ้เมย์วกกลับไปหยิบหลักฐานเด็ดที่รถ ต่อปากต่อคำทั้งยังยื้อยุดจุดเขาอย่างดุเดือด มิฟังคำทัดทานจากเฮียจิ้น พี่ชายของเธอซึ่งเป็นเพื่อนสนิทในกลุ่มของภาสสักนิด

ผลก็คือ...หน้าแตกละเอียดยิบชนิดบีบทั้งประเทศยังไม่พอให้คลุ้มหนี เมื่อความจริงเผยออกมาด้วยการซี้ตัวของแจ้เมย์ว่าแฟนหล่อดูดีมีชาติตระกูลคุณเจ้าใช้มาตรฐานดาวพลูโตตัดตัดสิน!

แทนที่จะต่างคนต่างอยู่เหมือนก่อนหน้านี้ที่ไม่เคยโคจรมาเจอกัน กลับกลายเป็นภาสพาตัวมาพัวพันประจบประแจงเอาใจ ‘ตัวโกว’ ของเจนซึ่งเลี้ยงดูหญิงสาวมาตลอดนับตั้งแต่เธอยังเด็ก ใช้เวลาไม่นาน

ก็แย่งตำแหน่งหลานรักไปจากเธอหน้าตาเฉย ได้รับแรงเชียร์ ไฟเขียว ให้รักเธอเต็มที่จนจนตัดสินใจหนีบินไปเรียนต่อที่อังกฤษ เขาก็ยังโทรศัพท์ตามมาตอแย อ่างป่าใหญ่ที่เธอเคารพรักเป็นโล่บังหน้าให้เธอ ฮึดฮัดอึดอัดที่ตอกอะไรแรงๆ กลับไปไม่ได้

ที่ยั่วยวนกวนประสาทเธออีกเรื่องก็คือ...ไม่ยอมเปิดเผยตัวตนว่าเป็นใครนี่ละ!

เจนได้รู้จัก ‘ชยาน์’ เพื่อนใหม่และสนิทสนมในเวลารวดเร็ว สาวสวยที่ขยันเรียนและอดออมจนอยากมอบโล่ดีเด่นให้มีปัญหากับแม่เลี้ยงจึงมาเรียนที่อังกฤษด้วยการสอบชิงทุนจากบริษัทยักษ์ใหญ่ชั้นนำของประเทศไทย หากต่อมาถึงได้รู้ว่าผู้อยู่เบื้องหลังความช่วยเหลือก็คือชายหนุ่มผู้หนึ่งที่ชยาน์รักนับถือเสมือนเป็นพี่ชายแท้ๆ และเป็นหลานรักของแม่เลี้ยงชยาน์นั่นเอง

เจนปลาบปล้ำกับสิ่งที่พี่ชายต่างสายเลือดทำให้ชยาน์มาก ปวารณาตัวเป็นแฟนคลับเขาเหนียวหนึบ โดยไม่ได้รู้เนื้อรู้ตัวสักนิดว่า ‘คุณพี่ชายาว’* ก็คือคนเดียวกับ ‘หมาป่าเจ้าเล่ห์’ ที่เธอเผาให้เพื่อนรัก ฟังอย่างเมามัมนมาตลอด

กว่าจะมาเฉลยความจริงก็ตอนที่ภาสบินมาติดต่อธุรกิจที่อังกฤษและถือเป็นโอกาสดีแวะเยี่ยมเยียนน้องสาว และ...พาเธอกลับไปเมืองไทยเพื่อร่วมงานหมั้นของเสียเงินพี่ชายสุดรักด้วย

เจนสลัดนักธุรกิจหนุ่มทิ้งไม่หลุดเมื่อสิ่งที่เขายื่นเสนอมาช่าง ยั่วเย้าต่อมจินตนาการแสนบรรเจิดของเธอเสียกระไร เจนอยากรู้เบื้องลึกเบื้องหลัง ‘ปริศนาไดอารี่’ มูลเหตุสำคัญที่ทำให้ชยาน์ยอมหักไม่ยอมงอทะเลาะกับผู้เป็นแม่เลี้ยง ไม่รับความช่วยเหลือด้านการเงินจากครอบครัวแม้สักสตางค์แดงเดียว ดันดันหาทุนมาเรียนต่อด้วยตัวเอง

* เป็นการเรียกล้อเลียน ‘คุณพ่อชายาว (Daddy Long Legs)’ ของจีน เว็บบสเตอร์ ซึ่งเป็นเรื่องราวของเด็กสาวในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ได้รับทุนจากผู้อุปการะลึกลับผู้หนึ่ง เธอมีโอกาสได้เห็นเพียงด้านหลังของเขา โดยเป็นผู้ชายที่ชายาวมาก จึงเรียกว่าคุณพ่อชายาว

เพียงเพื่อมาค้นหาผู้ชายชื่อ 'มิสเตอร์เอช' ในสมุดบันทึกที่ติดตัวผู้
เป็นแม่ชยาน์มาตลอดก่อนที่จะเสียชีวิตลง

เรียกว่าเธอพาตัวมาพัวพันกับภาสและครอบครัว ได้รู้จักญาติ
ฝั่งชยาน์ และฝั่งภาสอย่างสนิทชิดเชื้อก็เพราะความรักเพื่อนผสม
กับความอยากรู้อยากเห็นเป็นหลักนี่ละ

เจนเอาใจช่วยเพื่อนรัก อยู่เคียงข้างชยาน์มาตลอดจนกระทั่ง
...วันที่ปริศนาทั้งหมดได้คลี่คลาย เธอได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมดจากการ
บอกเล่าของภาสที่สก็อตแลนด์ พร้อมกับที่รหัสรักระหว่างกันกระจ่าง
เมื่อเธอยอมรับเต็มหัวใจว่าไม่อาจสลัดผู้ชายเจ้าเล่ห์ที่ชอบของแปลก
อย่างเขาให้หลุดพ้นไปจากชีวิตได้!

ถึงสมการหัวใจจะลงตัวในที่สุด แต่ทั้งหมด...มันไม่ได้สวยงาม
อย่างที่เรียบเรียงออกมาบนหน้านิตยสาร หรือระหว่างที่ให้สัมภาษณ์
สักกะนิด

อย่างพาสที่वलอนดอนกระชับพื้นที่หัวใจอะไร...โรแมนติก
ตายละ ในเมื่อตอนนั้นเธอหาทางกลับแกลังหมาป่าเจ้าเล่ห์ เอาคืนที่เขา
ทำให้หลงเข้าใจผิดไม่คิดว่าเป็นคุณพี่ชายวออุปการะน้องสาวต่างสายเลือด
อยู่ตั้งนานสองนาน แต่เวรกรรมติดจรวด เธอจึงต้องไล่ปั่นป่วนแทนที่
จะเป็นเขา ทริปขับรถไปแหวะห้องน้ำไปช่างนำจดจำไปชั่วรุ่นลูกรุ่นหลาน

โดยเฉพาะ...นี่ถึงห้วงขณะที่ให้สัมภาษณ์ตอนไฮไลต์ที่
สก็อตแลนด์ เจนถึงกับต้องกัดริมฝีปากไม่ให้หลุดกรีดออกมา

'ภาพวาดหรือคะ' ฝ่ายสัมภาษณ์หลุดเสียงอุทานทำตาลอยเคลิ้ม
'คุณภาสเปรียบคุณเจนกับภาพวาด สารภาพรักแล้วก็สวมแหวนหมั้น
ท่ามกลางหิมะโปรย! โหยยย มีอะไรโรแมนติกกว่านี้อีกไหมคะ เนี่ย
เซอร์ตรา้อนผ่าไปหมดแล้ว อิจฉาคุณเจนจริงอะไรจริง'

เธอทำที่เอื้อมไปกอดกุมมือเขาตอกย้ำความหวานมดสะท้าน
หากที่แท้แอบหยิกเขาหนักใหญ่โทษฐานบิดเบือนข้อมูล

ก็ของจริงเป็นอย่างไรที่โปรยให้เข้าใจผิดเสียที่ไหน!

‘เจนเหมือนภาพวาด’ ใครได้ฟังได้อ่านบทสัมภาษณ์เป็นต้องคิดว่าเขาช่างโรแมนติก เปรียบเธอกับภาพวาดสวยโลกตะลึง หวานละมุนราวกับภาพวาดของจิตรกรชื่อก้องอย่างโมนา ลี เธอน่ารักประมาธนั้น แต่จะมีใครรู้ใหม่ที่แท้จริงเขาเปรียบเธอกับภาพวาดแนว ‘คิวบิสม์’* ของปิกัสโซ!

เจนเห็นภาพตัวเองเป็นเบ็ดขี้เระหนักกว่าเดิม ตาเหลือกโปน ปีกหัก จะงอยแหลมทันที บ้า...ภาพแบบนี้โรแมนติกตรงไหนกัน ฮี! แล้วยังจะเรื่องความสมบูรณ์แบบอีก

‘คุณภาสคิดว่าโมนา ลีไหนหรือคำพูดไหนที่คุณเจนน่าจะประทับใจที่สุดจนทำให้ตกลงสวมแหวนหมั้นคะ’

‘ผมว่าน่าจะเป็นเรื่อง...ความสมบูรณ์แบบ การก้าวเข้ามาเติมเต็มชีวิตของกันและกัน...’

เจนเกือบสะดุ้งเมื่อทีมงานต่างพร้อมใจกันประสานเสียงกรี๊ดร้อง บางคนก็หันมามองเธอด้วยสายตาร้อนผ่าอย่างไม่คิดปิดบัง บ้างก็ตาลอยฝันไปถึงไหนต่อไหน จินตนาการต่อเติมคำให้สัมภาษณ์เขาเอาเองว่า

‘วันแห่งการรอคอยสิ้นสุดลงแล้วเพราะต่างได้เจอคนที่มาเติมเต็มชีวิตของกันและกันให้สมบูรณ์ยิ่งกว่าเดิมใช้มั้ยคะ กรี๊ดดด’

เจนนี้หัวหน้าเมื่อเสียงกรี๊ดกร๊าดบาดใจยังติดอยู่ริมหู ยามนั้นอับอายเกินกว่าจะแก้ความเข้าใจผิด นางเอกคนไหนจะยอมปล่อยให้ ‘ซิน’ สารภาพรักฉบับดั้งเดิมที่สก็อตแลนด์หลุดออกสู่สายตาประชาชนทั้งประเทศ!

‘ได้ยินจากหนูหรือว่าเจนหมั้นใส่ในความสมบูรณ์แบบชวนชนลูกของผม ถ้างั้น...ช่วยเข้ามาในชีวิตผมตั้งแต่นั้นที่นี่แล้วทำให้มันเลิก

* คิวบิสม์ เป็นการเอารูปทรงเรขาคณิตต่างๆ เช่นทรงกรวย ทรงกลม หรือทรงกระบอกมาใช้ โดยไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเป็นรูปอะไรชัดเจน

‘สมบุญแบบ’ ลักทีเถอะ’

ซี เต็มเต็มให้สมบุญอะไรกัน! เห็นเธอเป็นตัวทำลายความ เลิศเลอละไม่ว่า! ในโลกนี้...จะมีใครได้รับคำสารภาพรักแบบเธอบ้าง อຍากรู้จริง!

ทำไมเล่นเผยเรื่องรักของพวกเธอจนเกือบหมดเปลือกแบบนี้ ไหนวันนั้นอีตาหมาป่าบอกว่านิตยสารจะเอาไปลงเป็นข่าวสั้นๆ แค่นี้ ไม่ก็บรรทัด แต่นี่ไปเข้าไปตั้งสี่ห้าหน้า มีครบทุกรสทั้งหวานโรแมนติก พ่อแ่งแม่แ่งอน เคล้าดราม่าเข้าไปหน่อยๆ ยามไม่เข้าใจกันอีกต่างหาก ให้เธอทำหน้าที่ไม่ถูกตอนโดนเพื่อนๆ เย้าแหย่เมื่อสักครู่นี้ บางคนล้อ ว่าอ่านไปลุ่นระทึกชวนติดตามเหมือนกำลังตามอ่านนิยายด้วยซ้ำ!

แต่ไม่มีอะไรสำคัญเท่าประโยคทิ้งท้าย...

เจนผลอบีบแตรยาวเมื่อถึงที่หมาย

ทำไมเธอต้องรู้ ‘ข่าว’ สำคัญที่สุดในชีวิตผู้หญิงจากคนอื่นด้วย นะ ฮีม!

รถญี่ปุ่นคันกะทัดรัดแล่นมาตามทางโรยกรวด หากแทนที่จะ อ้อมจอดตรงหน้าเทอร์เรซคฤหาสน์หลังงาม กลับขับตรงดิ่งผ่านแล้ว จึงเลี้ยวไปทางด้านซ้ายมือ ซึ่งนอกจากมีสวนเล็กตกแต่งอย่างสวยงาม สดชื่นตาแล้ว ก็ยังปรากฏภาพบ้านสองชั้นสีขาวตรงหน้า

เธอเทียบรถจอดข้างพาหนะสัญชาติยุโรปสีน้ำเงินเข้ม ก่อนจะ แล่นถลาลงไปเอา ‘คำตอบ’ ที่ลุ่มอกตั้งแต่ชั่วโมงก่อน!

เจ้าของบ้านซึ่งสลดเหลือผู้บริหารเปลี่ยนเป็นเสื้อเชิ้ตแขนสั้น สีฟ้าอมเทาสะอาดตาละความสนใจจากกองหนังสือนิตยสารไอที การเงิน ฉบับภาษาอังกฤษที่กำลังจัดเรียงทันทีเมื่อได้ยินเสียงตึงตัง มาจากกระเบื้องหน้าบ้าน ก่อนจะรีบเดินมาต้อนรับพายุหมุนลูกใหญ่ ผู้โทรศัพท์มาเช็กพิกัดที่อยู่เขาเมื่อเกือบหนึ่งชั่วโมง ร้องทักทายอีกฝ่าย

ด้วยน้ำเสียงนุ่มกังวานรื่นรมย์เป็นพิเศษ

"มาถึงเร็วจังเจิน ทนคิดถึงผมไม่ไหวถึงขนาดนั้นเลยเธอ"

อย่างกับกลัวพวงแก้มสาวหมวยแดงไม่พอ ภาสจึงยั่วเย้าให้ทั้งไปหน้าและอุณหภูมิมารมณีกอีกฝ่ายพุ่งสูงปริ๊ดได้อีก ยิ่งเห็นรอยยิ้มมีเสน่ห์ของชายหนุ่มเปิดกว้างจนดวงตาคมพราวระยับราวกับรีนเรจบันเทิงใจนักหนา ก็รีบดึงเข้าประชิดร่างสูง ยื่นนิตยสารที่ไม่ลืมหียบลงจากรถให้อีกฝ่ายด้วยอาการกระแทกกระทั้น

"หมายความว่ายังไง! ทำไมลู่ๆ มีข่าวแบบนี้ได้ แต่งงานอะไรฉันไม่เห็นรู้เรื่องมาก่อน คุณอย่ามาโมเมมั่วดี"

ภาสกวาดมองหน้ากลางเล่มที่ลงรูปเขากับเจินและเรื่องราวความรักหลายหน้าก่อนขมวดคิ้วน้อยๆ เลื่อนสายตาคมสบมองดวงหน้าใสน่ารักของอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ

"เจินบอกว่าไม่รู้เห็นได้ยังไงกัน ก็เจินเองนะละที่เปิดประเด็นเรื่องแต่งงานของเราขึ้นมา"

ตาเรียวเล็กเบิกโตเป็นไข่ห่านได้โดยไม่ต้องพึ่งศัลยกรรมหรือใส่บิกอายแต่อย่างไร

"ฉันเนียนะ! ไม่จริง!"

หญิงสาวสั้นศีรษะจนผมเส้นเล็กสลายซึ่งเพิ่งผ่านการทำสปาผมมาอย่างสวยงามสะบัดสยาย พยายามเค้นความทรงจำอย่างไรก็นึกไม่ออก จนภาสต้องช่วยทวนให้

"วันที่เราไปเยี่ยมคุณยายที่บ้านสวนกันไงละเจิน หลังจากงานแต่งงานเจ้าเงินสักสิบวันได้"

ก็หลังจากกลับเมืองไทยได้สองสัปดาห์ เธอและภาสติดสอยห้อยตามญาติผู้ใหญ่ทั้งสองฝั่งไปร่วมรับประทานอาหารที่บ้านสวนของคุณยายรยาร์น นอกจากอวยพรวันเกิดให้ท่านแล้ว ยังพูดคุยไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบเรื่องราวหลังในอังกฤษ การกลับมาคืนดีของคุณแม่เลี้ยง

ลูกเลี้ยง และสุดท้าย...การวิพากษ์วิจารณ์งานแต่งยักษ์ใหญ่ส่งท้ายปีของเฮียจิ้น...พี่ชายจอมกวนของเจน

"เจนบอกว่า...ถ้าเป็นงานแต่งตัวเองจะต้องจัดแผนที่นั่งให้ไม่งง แยกจะได้ไม่ต้องยืนออกรอกัน ส่วนพิธีการก็ไม่ให้ยืดยาวจนเลิรฟ์อาหารชักช้า ส่วนพิธีเซ่นเซ่นก็..."

เขาไล่เรียงความคิดเห็นของหญิงสาวที่มีต่องานข้างให้ฟังทีละชอต เจนไม่ทักท้วงเพราะจำได้ว่าเป็นคอมเมนต์ของตัวเองไม่ได้มีการบิดเบือนเสริมแต่ง แต่...ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่ามันเกี่ยวอะไรกับธุระร้อนที่ทำให้แล่นมาหาเขายามนี้เล่า

"แล้วทั้งแม่ผม ตั่วโกว นำเพชรก็เห็นแหวนที่เจนใส่วันงาน ก็รับรู้ที่เราหมั้นหมายกันอย่างไม่เป็นทางการแล้ว"

เจนก็มอมงนี่นางด้านซ้ายของตนทันที แสงเพชรวูบวาบเป็นดังแฟลชแบ็กให้ความทรงจำย้อนกลับไปเมื่อปลายปีก่อนที่สก็อตแลนด์ ทันใด หลังปรับความเข้าใจกันเรียบร้อย คนตรงหน้าก็ขอให้เธอช่วยทำลายความสมบูรณ์แบบชวนหมั้นใ้ให้ด้วยการรับรักเขา

ทว่า...นั่นเป็นสเต็ปต้นๆ ของการคบหากันไม่ใช่หรือ มันต้องมีสัญญาณบ่งบอกมากกว่านั้นสิ กลับมาเมืองไทย...ภาสเคยเลียบเคียงถามเรื่องสร้างครอบครัวหรือก็เปล่า ผู้ใหญ่จะเกริ่นนำว่าคบหากันมาพักใหญ่สมควรแก่เวลาเป็นฝั่งเป็นฝาที่ไม่เคยได้ยิน แล้วมันกระโดดไปไกลถึงการประกาศแต่งงานได้อย่างไร!

หรือว่า...ดวงตาเขียวที่มีรอยกรีดจางๆ ให้เห็นเป็นชั้นครึ่งที่ริมองหนึ่งในห้าหนุ่มโสดที่สาวๆ อยากออกเดทด้วยที่สุดเมื่อปีก่อนอย่างจับผิด เห็นอีกฝ่ายเบือนหน้าหลบท่ามองไปทางประตูก็ยิ่งมั่นใจ...มีพิรุณ! ยิ่งพอเห็นเธอทำท่าขยับตัวเข้าใกล้กว่าเดิมาก็ถอยหลังไม่ยอมลู่ความจริงแล้วก็...ซัด!

เบ็ดแปลกอย่างสามชুমตรงไปหาท่าทางคุกคามไม่ปิดบัง หน้าซำ

ยังฉายรังสีอำมหิตทะเขมินจนแม่แต่หมาป่าเจ้าเล่ห์ยังต้านทานไม่ไหว
ถอยหนีไปจนสุดมุมรับแซก

"คุณต้องพูดอะไรก็ตามให้ผู้ใหญ่เข้าใจผิดไปใหญ่โตแน่ แต่
ฉันม่่าห์เรื่องงานแต่งเฮียจิ้น จะเลยเถิดเป็นจัดงานแต่งของตัวเองได้
ยังไง เล่ามาเดี๋ยวนี้อย่างนะ!"

ชู้ด้วยเสียงลอดโรฟั่นคงไม่ซล้งพอ เจนจึงต้องใช้กำลังเข้าขมขัวญ
อีกหนึ่งด้วยการกระชากคอเสื้ออีกฝ่าย ไม่ได้แคร้วว่าทำเสื้อเนื้อดีของ
เขาหลุดลุ่ยเสียหายยังไง ยามที่อารมณ์ฉุนเฉียวแล่นเป็นนาย จะเสื่อสิ่งที่
กระหิงดูเธอก็เห็นเล็กเท่าลูกเจี๊ยบน้อยที่จะบีบก็ตาย จะคลายก็รอด

หากเจ้าของเสื้อที่กระดุมหลุดไปสองเม็ดจนเผยให้เห็นแผงอก
แข็งแรงอย่างคนที่ออกกำลังกายดูแลสุขภาพตัวเองอย่างดีทำตัว
สมฉายา 'หมาป่าเจ้าเล่ห์' จึงไม่ใช่วิธีการขมขู่กดดันให้ได้มาซึ่งสิ่งที่
ต้องการ หากใจเย็นนึ่งรอเวลาให้อีกฝ่ายเข้ามาติดกับดัก

ภาสกระตุกยืมเปลี่ยนท่าที่ทันใด รวบแขนบางให้ลื่นฤทธิ์โดยง่าย
และเพียงออกแรงดิ่งนิดเดียวก็พากันล้มลงนั่งบนโซฟาเบดสีน้ำทะเล
นุ่มสบาย

"ผู้ใหญ่รับรู้ที่เราคบหากันมาพักใหญ่แล้ว เจนก็รับหมั้นผมด้วยความ
เต็มใจ พอได้ยิน..."

"อย่ามั่วนะคุณ คบกันมาพักใหญ่ตรงไหน" เจนโพล่งท้วงเสียง
แหลม พร้อมกับดึงขลุ่ยขลุ่ยให้หลุดพ้นจากพันธนาการของชายหนุ่ม
ที่นั่งกอดเธอใกล้ชิด

"ก็ตั้งแต..." ภาสใช้มืออีกข้างที่วางจากการกักคนรักไว้ในอ้อมกอด
เก็บนิตยสารที่หล่นลงพื้นเมื่อครู่ขึ้นมา "ผมตกหลุมรักผู้หญิงช่าง
โววาย รักญาติพี่น้อง เราก็ปลุกต้นรักกันมารวมๆ สองปีได้แล้วนะ
ครับ"

อ๊ะๆ เรียกว่าต้นรักได้อย่างไร ในเมื่อตลอดเวลาดังกล่าวเขาตาม

ยั่วแหย่แกลิ่งเธอตลอด (คนละเวอร์ชันกับที่นิตยสารลงแบบหนึ่งคนละม้วน) แถมมีเรื่องให้เธองอนโกรธเขาอยู่พักหนึ่งกว่าที่จะเปลี่ยนสัญญาฉบับเป็นสัญญารักแทนเมื่อปลายปีก่อนนี่เอง

ต่อให้ไม่เก่งตัวเลขยังไ้ก็นับรวมเวลาออกมาได้แค่...เดือนเดียว!

"แล้วเงินก็รับหมั้นผมที่สก็อตแลนด์ ถ้าไม่ด้วยความเต็มใจและยินดีก็คงไม่สวมแหวนหมั้นของเราติดมือไม่ห่างหรอกใช่ไหมครับ"

นี่คงตะล่อมเล่าให้ป่าของเธอ แม่และน้ำของเขาฟังอย่างนี้ละสิ

"พอผู้ใหญ่ได้ยินจนพูดเรื่องงานแต่งของเงินก็เข้าใจว่าเราสองคนพูดคุยเรื่องนี้กันแล้ว แม่ผมเลยรีบจูงมือตัวโกวไปหาฤกษ์ดี แต่ได้มาแค่สองวันเอง ไม่ปลายมีนาปีนี้ ก็โน่นเลยครับธนา"

"ฤกษ์หลังก็ยังมีนี่" เงินท้วงทวงเสียงโกรธๆ อย่างน้อยเดือนธันวาคมก็ยังมีเวลาให้หายใจหายคอมากกว่าเดือนหน้า

"ผู้ใหญ่ว่ามันนานไปครับ"

"อีกแปดเดือนเนี่ยนะ"

"ไม่ใช่ธนาปีนี้สิเงิน แต่เป็นอีก 'ห้าปี' ข้างหน้าต่างหาก เห็นไหมครับว่ามัน 'นาน' เกินไป"

เงินจ้องลึกลงยังดวงหน้าคนที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม เค้นเสียงตุ้กตุ้ก "ตัวโกว ป้าไฟฟูรี่ น้ำเพชร หรือ 'ตัวคุณ' กันแน่ฮี้ที่ว่ามันนานเกินไป!"

"ผมก็แค่คำนวณให้แม่ฟังคร่าวๆ ว่าลูกของเราจะห่างจากลูกพี่ชายผมเท่าไร้อาจจะโตไม่ทันใจปู่ย่าตายาย..."

ภาสนั้นก็ย้อนตอนคุยกับคุณไฟฟูรี่หลังได้ฤกษ์ยามยามรักมา 'พ่อแม่มีลูกตอนอายุเยอะ คงต้องดูแลรักษาสุขภาพกันเต็มที่ แม่ก็เห็นครอบครัวพี่ณัฐ' เขาหมายถึงลูกพี่ลูกน้องญาติฝั่งคุณไฟฟูรี่ 'อายุก็แค่สามสิบกันทั้งสามมีภรรยา แต่กว่าจะได้ลูกสักคนมาก็ทำกัพดีไปก็รอบไม่รู้ นี่ถ้าญาติคุณสาไม่อุ้มบุญให้ ก็ยังไม่รู้เลยว่าจะได้อุ้ม

เจ้าหนูนิดหน่อยรีเปลา'

และถึงเขาไม่เล่าออกมา แต่สำหรับเจนแล้วสามารถวาดภาพ
ได้ยินเสียงที่เขาใช้น้มน้ำหัวใจผู้ใหญ่ชัดเจนเลยละ! นึกออกเลยว่าคน
ตรงหน้าจะซักแม่น้ำทั้งห้าจูงใจผู้หลักผู้ใหญ่ให้เห็นดีไปกับทุกข์
สายฟ้าแลบอย่างไร น้ำเสียงนุ่มนวลเชื่อถือใจแม่ของเขาและ
แม่ยกอย่างตัวโกวเธอไม่ยากหรอก

"แล้วไม่บอกคนที่ต้องเป็นเจ้าสาวของคุณสักคำเนี่ยนะ! บ้าที่สุด"

ไม่เพียงเสียงเกรี้ยวกราด คราวนี้ลาวาขนาดย่อมๆ ปะทุขึ้นจนถึง
กับต้องลงไม้ลงมือ ฉวยโอกาสที่เขาไม่ทันระวังรังกำปั่นใส่ไม่ปราณี
ปราศรัย

"เจนใจเย็นสิครับ โอ๊ะ"

ภาสพยายามหลบ แต่อารมณ์ร้อนของอีกฝ่ายก็ราวกับคลื่นยักษ์
สึนามิพัดโถมเข้าฝั่งกินต้นทาน ชายหนุ่มตั้งท่าลุกขึ้นเพื่อปรับเปลี่ยน
ชัยภูมิใหม่ แต่กลับเสียหลักลงไปกึ่งนั่งกึ่งนอนแทนเมื่อเจนไม่ยอม
รามือปล่อยให้ นางลัวจะเป็นอะตรินาลินที่วิ่งพลา่นด้วยความคั่งแค้นใจ
กระมังที่ทำให้สาวร่างแบบบางเป็นตอกตรางเขาไว้ได้อาถืต้อย่างง่ายดาย

"ตัวโกวไม่เคยถามฉันสักคำ ไอ้เสียจิ้นก็ไม่บอกสักแอะ ฝีมือ
คุณอีกล่ะสิ!"

เป็นไปได้ยังไงที่เจ้าสาวในอีกหนึ่งเดือนเศษข้างหน้าจะไม่รู้เรื่อง
รู้ราวอะไรสักนิด คนนอกอย่างนิตยสารที่มาสัมภาษณ์เสียอีกกลับ
ป่าวประกาศงานมงคลให้ตัวเธอและผู้คนรับรู้ไปทั่วนะ

"คือ...ซินแสที่ให้ฤกษ์มาทักว่าดวงเจ้าสาวกับเดือนร้อนๆ อย่าง
มีนาเมษาทำให้ชีวิตการแต่งงานร้อนแรงไป ให้แก้เคล็ดโดยการพุดคุย
ด้วยหลังผ่านกลางเดือนกุมภาพันธ์ จะช่วยให้ชีวิตครอบครัวเต็มไป
ด้วยความสุขสดชื่นสมบูรณ์แบบ..."

ดวงตาคมพราวด้วยรอยยิ้มที่เบิกกว้าง "นี่ขนาดยังไม่เลย

กลางเดือน เจนก็บุกมาหาผมอย่างกับพายุใต้ฝุ่น คำทำนายซินแสคนนี้
แม่นน่าดู"

"แต่ดูแลธุรกิจพันล้านยังรวยไม่พอรีไร้งคุณ ถึงคิดจะมาเอาดีด้าน
นี้อีก"

หมอดูที่ไหนจะทำนายทายทักนิสัยเธอได้เป๊ะอย่างกับจับยาม
สามตาเห็นเท่าอีตาหมาป่าแปลงร่างเป็นหมอเดาคนนี่ละ

ภาสรู้ดีว่าเจนต้องโวยวายไม่ยอมเลือกฤกษ์สายฟ้าแลบแน่นอน
เลยกะมัดมือชกจัดการดำเนินการไปสักครึ่งทางแล้วจึงเฉลยให้รู้ คง
คิดว่าพอถึงเวลานั้นแล้วเธอไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากก้มหน้า
ก้มตารับประกาศิตวิวิธลัษี ที คิดผิดแล้ว!

เจนกระซอกคอเสื้อเซ็ทอีกฝ่ายที่กึ่งนั่งกึ่งเอนบนโซฟาเบดขยับหนี
ไปไหนไม่ได้เพราะเธอคาดเขาไว้ด้วยการโถมน้ำหนักทั้งตัวลงบนร่าง
สูงใหญ่

"ริบหาเหตุเลื่อนไม่ก็ยกเลิกงานแต่งเลยนะคุณซินแส ไม่งั้นฉัน
ก็จะตั้งสำนักแข่ง พยากรณ์ให้สดๆ ร้อนๆ เลยกว่าชีวิตคุณตั้งแต่นั้นที่
นี้เป็นต้นไปจะวุ่นวายอลเวง มีความสุขสงบไม่ต่างกับอยู่สนามรบเลย
ล่ะ!"

สาวหมวยกอดเสียงต่ำขู่ทั้งยังตีหน้ายักษ์ข่มขวัญให้อีกฝ่ายถอยทัพ
แต่เจนคงไม่รู้ตัวว่าช่างเป็นภาพที่น่ามองสำหรับคนที่ตกเป็นเบี้ยล่าง
เพราะยามนี้ต่างอยู่ใกล้กันจนภาสเห็นดวงหน้าใสเนียนแจ่มชัด ไล่
ตั้งแต่ดวงตาเรียวรวับ แก้มแดงระเรื่อ ปากบางเคลือบลิปกลอสสีพีช
เม้มหนอยๆ ล้มผัสกลิ่นหอมกรุ่นจางๆ จากผมนุ่มสลวยและเรือนกาย
ที่พรมน้ำหอมสดชื่นประจำตัว

รวมทั้ง...ภาสเลื่อนสายตาลงมา เลือตัวในของเจนเป็นสายเดี่ยว
แนบเนื้อสีฟ้าสดใส สวมทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ตตัวเล็กข้างนอก ยาม
ทรวงอกหอบสะท้านขึ้นลงตามจังหวะสูบฉีดของหัวใจในมุมมองค่าที่

ใกล้กันขนาดนี้ช่างเป็นการส่งสารทำรบที่แย้ยววนเสียอะไร ภาสยิ่งกว่า
เต็มใจเข้าโรมรันพันตูกับเจ้าหล่อนในสนามที่มีความรักเป็นเดิมพัน

เสียดาย...ชายหนุ่มถอนลมหายใจแผ่วเบาเมื่อได้ยินเสียงกุกกัก
แผ่วลอยมา มองข้ามไหล่บางของเธอไประเบียบงนอกบ้าน ก่อนปลด
มือเล็กจากسابเลื้อยที่หลุดลุ่มให้เขาอยู่ในสภาพโตนย่ำยี บอกลีเสียงนุ่ม
กลั้วหัวเราะขณะพยักพยิดไปทิศทางตรงข้าม

"ผมนะตามใจเจนเสมอ ไม่อยากแต่งเดือนหน้าก็ลองคุยกับผู้ใหญ่
ของเราเองเถอะ โนนแน่ะ มากันพอดีเลย"

สาวหมวยสะดุ้งเฮือก หน้าถอดสีเมื่อหันกลับไปเจอบรรดาคนที่
เขาบอก ซึ่งก็ยกขบวนกันมาแบบครบทีม ทั้งป้าไพฑูรย์แม่ของเขา
น้ำเพชร แล้วก็...ตัวโกวของเธอ!

เจนรีบผล่ออกจากร่างสูงใหญ่ราวกับโดนมือยักษ์กระตุกกลับ
กระนั้นเสียงหัวต๋าก็เดินทางถึงโสตประสาทชัดเจน

"เจนรีบร้อนปิดโทรศัพท์ไปก่อน แกรมพอเจอหน้ากันก็ใส่ผมไม่ยั้ง
เลยไม่สบช่องบอกเลยว่าแม่ชวนน้ำเพชรไปปรับตัวโกวมากินข้าวเที่ยง
กันวันนี้ ผมก็เลยสั่งเด็กที่เรือนใหญ่ไว้ว่าพอเจนขับรถเข้ามาที่บ้านสัก
ลิบนาทให้เชิญผู้ใหญ่มากินข้าวร่วมกันที่บ้านนี้ เพื่อพวกท่านจะช่วย
ให้ความเห็นเรื่องเรือนหอของพวกเรา"

ลิบนาท! เชิญผู้ใหญ่มา! เท่านั้นละเจนก็รู้ว่าพาตัวมาตกหลุมพราง
หมาป่าเจ้าเล่ห์เข้าให้แล้ว!

สาวหมวยกริตรี่องโหยหวนในใจ ทว่าไม่กล้าปล่อยหลุดเสียง
ออกมาแม้สักครึ่งคำ ทางเล็บออกทำท่าเหมือนจะขยุ้มคออีกฝ่าย หาก
ก็ได้แต่ตั้งท่าเพราะผจญกับสายตาแสดงความรู้สึกหลากหลายของ
ผู้อาวุโสทั้งสาม ไม่ว่าจะสายตาทิศวงไม่คาดฝันของผู้เป็นแม่ และ
สายตาหมั่นไส้หน่อยๆ ของผู้เป็นน้ำที่ส่งมาให้ชายหนุ่มเพียงหนึ่งเดียว
ในบ้าน

หรือ...สีหน้าเหมือนจะระเบิดของป่าเธอยามเห็นสภาพไม่เรียบร้อย
ของภากับโซฟาเบดที่เข้าใจว่าเป็นสนามรักหาใช้สนามรบที่หลานสาว
เพิ่งฟาดฟันกับเขามา

ความเจ็บชนิดเข็มลึกเล่มตกลงพื้นคงได้ยื่นไปถึงคฤหาสน์
หลังใหญ่แผ่คลุมอยู่เลี้ยวหน้าที่หนึ่ง หากสำหรับเงินช่างยาวนานชวน
อึดอัดจนหายใจแทบไม่ออก กว่าที่เสียงดูจะดังขึ้นให้เสียส้นหลังวาบ
เย็นเยียบทั่วทั้งกายทำลายขวัญจนให้กระเจิดกระเจิงยิ่งไปกว่าเดิม

"มีฤกษ์แต่่งเร็วกว่าปลายมีนาไหมคุณไพฑูรย์!"